R5156

Our Lord’s knowledge of His Pre-existence

நமது கர்த்தரின் முந்தய ஜீவியத்தைப் பற்றிய அறிவு

“என் தாசனாகிய நீதிபரர் தம்மைப்பற்றும் அறிவினால் அநேகரை நீதிமான்களாக்குவார்; அவர்களுடைய அக்கிரமங்களைத் தாமே சுமந்து கொள்வார்.” (ஏசாயா 53:11)

இந்த கூற்றானது நமது ஆண்டவர் தமது ஊழியத்திற்கு முக்கியமான தொடர்புடைய அறிவைப் பெற்றிருந்தார் என்று குறிப்பாக உணர்த்துகிறது. அவர் தமது அர்ப்பணிப்பை செய்திருந்தாலும், இந்த அறிவு இல்லாமல், சாத்தானின் தாக்குதலிலும், சத்துருவானவன் அவரை அவரது அர்ப்பணிப்பிலிருந்து ஒதுக்கி வைக்க முயற்சித்து வேத வாக்கியங்களை தவறாக விளக்குவதிலும் அவர் நிலைத்து நின்றிருக்க இயலாது. நமது கர்த்தர் முப்பது வயதில் பூரண மனிதனான போது, அவரது அற்புதமான பிறப்பையும், யேகோவா தமது பிதா என்பதையும், பழைய ஏற்பாட்டின் வேத வாக்கியங்களை எந்த வகையிலாவது நிறைவேற்ற வேண்டியவராயிருந்தார் என்பதையும் அறிந்திருந்தார். அவரது அர்ப்பணிப்பு வரை அவரை வழிநடத்த இந்த செய்திகள் அவருக்கு போதுமானதாக இருந்தது. பின்னர் அவருக்கு கிடைத்த அதிகமான அறிவு, அவரது விசுவாசத்தை நிரூபிப்பதற்கான சோதனைக்காக வந்தது. அவர் ஆரம்பத்திலிருந்தே அவருடைய நோக்கத்திலும் எண்ணத்திலும் உண்மையுள்ளவராக இருந்தார். அவர் பெற்றிருந்த அறிவு இல்லாமல், பாதையின் நெருக்குதல்களை சந்திக்க அவர் திறமையுள்ளவராக இருந்திருக்கமாட்டார் என்பதை நாம் அனுமானிக்கலாம்.

இந்த அனுபவம் நம்முடையதைப் போன்றதே. நாம் அர்ப்பணம் செய்த போது, அதற்கு போதுமான அறிவைப் பெற்றிருக்கிறோம். நாம் மேலும் முன்னேறும்போது, நாம் சத்திய அறிவுக்குள் வழி நடத்தப்படுகிறோம். இது நமது அழைப்பையும் தெரிந்து கொள்ளுதலையும் உறுதிப்படுத்த உதவுவதற்கு தேவனுடைய கிருபையாக இருக்கிறது. நமது கர்த்தர் கூறியதாவது: “பரிசுத்த ஆவி சகல சத்தியத்திற்குள்ளும் உங்களை நடத்தி, வரப்போகிற காரியங்களை உங்களுக்கு அறிவிப்பார்.” (யோவான் 16:13) இதேபோல இயேசுவை பரிசுத்த ஆவி வழி நடத்தி, வருங்காரியங்களையும் கடந்த காரியங்களையும் அறிவித்தது. தேவனுடைய திட்டத்தை இப்பொழுது நமக்கு தெளிவாக காண்பித்ததுபோல் அவருக்கும் தெளிவாக்கியது. அவர் அதை மிகவும் தெளிவாக அறிந்திருப்பார். ஏனெனில் அவர் பரிபூரணர், நமது சிந்தை அபூரணமானது.

அவரது ஜீவிய நிலைமை ஒரு தாழ்ந்த நிலைக்கு மாற்றப்பட்டது

நமது கர்த்தராகிய இயேசு, மனிதனாகிய கிறிஸ்து இயேசு எப்படி, எப்பொழுது தமது மனித நிலைமைக்கு முன்னான நிலைமையை அறிய வந்தார் என்பதை நம்மால் அறிய இயலவில்லை, காரணம் அதற்கான வெளிப்படுத்தல் எதுவுமில்லை. ஆகையால் யூகத்திற்கு விடப்படுகிறோம். பல்வேறு சிந்தைகள், கொடுக்கப்பட்ட விவரங்கள் மற்றும் உண்மைகளிலிருந்து பல்வேறு அனுமானங்களை பெருகின்றன. நமது கர்த்தர் நிக்கோதேமுவிடம், “பூமிக்கடுத்த காரியங்களை நான் உங்களுக்குச் சொல்லியும் நீங்கள் விசுவாசிக்கவில்லையே, பரம காரியங்களை உங்களுக்கு சொல்வேனானால் எப்படி விசுவாசிப்பீர்கள்?” (யோவான் 3:12) என்று சொன்னதிலிருந்து அவர் தமது ஊழிய காலத்தில் பரம காரியங்களைக் குறித்து நல்ல தெளிவான அறிவைப் பெற்றிருந்தார் என்று நாம் யூகிக்கலாம். மறுபடியும் தமது சீஷர்களிடம் கூறினதாவது: “மனுஷகுமாரன் தாம் முன்னிருந்த இடத்திற்கு ஏறிப் போகிறதை நீங்கள் காண்பீர்களானால் எப்படியிருக்கும்?” (யோவான் 6:62) அவர் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்ட அன்று இராத்திரியிலே பரம பிதாவிடம் கூறியதாவது: “பிதாவே, உலகம் உண்டாகிறதற்கு முன்னே உம்மிடத்தில் எனக்கு உண்டாயிருந்த மகிமையினாலே இப்பொழுது நீர் என்னை உம்மிடத்தில் மகிமைப்படுத்தும்.” (யோவான் 17:5) இப்படியாக தாம் மனிதனாக இருந்ததற்கு முன்னிருந்த நிலைமையை தாம் அறிந்திருந்ததை காண்பித்தார். எப்படி, எப்பொழுது இந்த அறிவை அவர் பெற்றார் என்று நாம் கேட்கிறோம். இந்த காரியம் குறித்து நாம் விவாதிக்கும் போது ஆதியிலிருந்து பிதாவோடிருந்த வார்த்தையானவர் (லோகாஸ்) இயேசுவின் சரீரத்தில் நுழைந்து இப்படியாக இயேசுவின் சரீரத்தை ஒரு போர்வையாக அல்லது திரையாக பயன்படுத்தினார் என்று வேத வாக்கியங்களில நாம் காண்கிறதில்லை. மாறாக, வார்த்தையானவர் (லோகாஸ்) மாம்சமாக்கப்பட்டார், அவர் மாம்சத்திற்குள் நுழையவில்லை என்று பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் அவதாரம் எடுத்தல் என்ற கொள்கையை நாம் மறுக்கிறோம்; அது குழப்பமான மதசாஸ்திரத்திலிருந்து வந்தது. வார்த்தை (லோகாஸ்) மாம்சமானது என்றும், அவர், மனிதனாகி கிறிஸ்து இயேசுவானார் என்றும், அவர் தம்மைத்தாமே வெறுமையாக்கி, அடிமையின் ரூபமெடுத்து மனுஷசாயலானார் என்றும் வேதாகமம் நமக்கு கூறுகிறது. (பிலிப்பியர் 2:5-8) அவர் முன்னர் பெற்றிருந்த மகிமையையும் கனத்தையும் ஒதுக்கி வைத்தார் என்றும், அவர் தரித்திரர் ஆனார்– அவர் மாம்சத்திலிருந்தபோது ஏழையாக இருந்ததினாலல்ல. அவர் ஐசுவரியமுள்ளராக இருந்தும் நம் நிமித்தம் தரித்திரரானார் (2 கொரிந்தியர் 8:9) என்றும் வேதாகமம் கூறுகிறது. இந்த முறைக்கான அவசியம் என்ன என்பதை வேதாகமம் கூறுகிறது. “மனுஷனால் மரணம் உண்டானபடியால், மனுஷனால் மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலும் உண்டாயிற்று.” (1 கொரிந்தியர் 15:21) அவர் முதல் மனிதனின் ஜீவன் மற்றும் ஜீவிய உரிமைகளுக்கு ஒரு சரியான விலைக்கிரயமாக வந்தார்.

முன்னர் லோகாஸாக உயிர்கொடுத்த உயிர்ப்பொறி, (Sparked Life) ஆவிக்குரிய நிலையிலிருந்து மாம்சீக நிலைக்கு உயர்ந்த நிலை அல்லது சுபாவத்திலிருந்து தாழ்ந்த நிலை அல்லது சுபாவத்திற்கு மாற்றப்பட்டது. இந்த மகிமையான ஜீவி பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெநிப்பிக்கப்பட்டு இறுதியாக மனித ஜீவியாக பிறந்தது. அதே உயிர்ப்பொறி தொடர்ந்து பராமரிக்கப்பட்டது என்று நாம் நம்புகிறோம். அவரது உயிர்ப்பொறி

மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்ட ஆதாமின் சந்ததியிலிருந்து வரவில்லை என்ற உண்மை, அதே உயிர்ப்பொறி கன்னி மரியாளின் கர்ப்பத்திற்கு மாற்றப்பட்டது என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது. மற்ற மனித குழந்தைகளைப் போலவே இந்த குழந்தை பிறந்தது, ஆனால் பூரணராக இருந்தார். ஏனெனில் அது பரிபூரண ஜீவனிலிருந்து அபிவிருத்தி செய்யப்பட்டது. அவர் ஒரு அசாதாராண பையனாக, மற்ற பிள்ளைகளைப் பார்க்கிலும் ஞானமுள்ளவராக இருந்திருப்பார். அவர் மனித சரீரத்தில் மாத்திரமல்ல, ஞானத்திலும் தேவ கிருபையிலும் மனுஷர் தயவிலும் விருத்தியடைந்தார் என்று மேலும் வாசிக்கிறோம். (லூக்கா 2:52) அவர் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர் என்று மனுக்குலம் உணர்ந்தது. முழு விஷயமும் தேவனுக்கு சந்தோஷமாக இருந்தது. இயேசு மனித பருவத்தை நெருங்கியதால் அதிகமாக தேவனுக்கு சந்தோஷத்தைக் கொடுத்தது.

அவரது பொறுப்புணர்ச்சியின் அபிவிருத்தி

இயேசு பன்னிரண்டு வயதை அடைந்த போது, அதிக அறிவுடையவராகக் காணப்பட்டார். தாம் அதிசயத்தக்கவிதமாக பிறந்ததையும் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் வித்தியாசமானவர் என்பதையும் தமது தாயின் மூலம் அறிந்திருக்கலாம். “அவர் உன்னதமானவரின் குமாரன் என்னப்படுவார்” என்பதையும் மேசியாவைப் பற்றி முன்னுரைக்கப்பட்டவைகளை அவர் நிறைவேற்றுவார் என்பதையும் தமது தாயின் விளக்கத்தையும் பெற்றிருந்தார். (லூக்கா 1:32,33,55) இந்த காலத்தில் தமது ஊழியத்தை ஆரம்பிக்க இது சரியான காலமா, இல்லையா என்பதை, தமது வயதிற்கு அதிகமான மனவளர்ச்சியினால் அல்ல, சத்தியத்திலும் உண்மைத்தன்மையிலும் கேட்க ஆரம்பித்தார். ஒரு ஆசாரியராக தமது பொறுப்புகளை நினைத்து எந்த நேரத்தில் ஒரு மனிதன் ஆசாரியராக வேண்டும் என்பதை கவனிக்க ஆரம்பித்தார். பன்னிரண்டு வயது குழந்தை இப்படிப்பட்ட கேள்விகள் கேட்கிறதைப் பார்த்து நியாய சாஸ்திரிகள் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். அந்த உரையாடல் மூலம் தமது ஊழியத்தை ஆரம்பிக்க சரியான நேரம் அது அல்ல என்பதை அவர் அறிந்திருப்பார் என்று நாம் அனுமானிக்கிறோம். இந்த அறிவை அவர் ஒப்பிட்டு பார்க்கும் முறைமூலம் தெரிந்திருக்கமாட்டார். ஆனால் அதை அவர் வேதத்திலிருந்தும் வேதத்தை நன்கு அறிந்தவர்களிடமிருந்தும் பெற்றிருப்பார். இந்த தீர்மானம் அவர் முப்பது வயதை அடையும் வரை எந்தவித பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தியிருக்காது.

பிறகு அவர் தன்னுடைய தாய் மரியாள் மற்றும் அவளது கணவர் யோசேப்புடனும் திரும்பி வந்து அவர்களுக்கு கீழ்ப்பட்டு இருந்தார் என்று நாம் வாசிக்கிறோம். அப்பொழுது அவரது ஊழிய வேலைகளில் அவர் நுழையவில்லை. தம்மை அவர் சிறுவனாக கருதி தம்மை பொறுப்பெடுத்துக் கொண்டவர்களுக்கு கீழ்ப்பட்டு இருந்தார். அவர் யோர்தானில் யோவானிடம் வரும் வரை இதுவே அவரது நிலைமையாக இருந்தது. இதற்கு முன்னதாக அவர் எந்தவித போதிக்கும் வல்லமையையும் அவர் வெளிப்படுத்தவில்லை. அவர் கற்பவராக இருந்தார். போதகராக அல்ல. ஒவ்வொரு ஓய்வு நாளிலும் அவர் தேவாலயத்தில் இருந்தார். அங்கே வாசிக்கப்படுகிற தேவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, தம்மைப் பற்றி சொல்லப்பட்டுள்ள தீர்க்கதரிசனங்களையும், மேசியாவைப்பற்றிய தேவனுடைய தேவைகளையும் அறியவும் அவைகளை தியானிக்கவும் செய்தார். யூத தேசம் இருந்தது போலவே இவரும் ஒரு குழப்ப நிலையிலிருந்தார். ஆனால் அவர் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் ஒரு வித்தியாசமான சிந்தையைப் பெற்றிருந்தார். இவர் கேள்வி கேட்கும் அறிவைக்குறித்து அவர்கள் ஆச்சரியமடைந்தார்கள்.

முப்பது வயதில் அவரது அறிவு

நமது கர்த்தர் அவரது முப்பது வயதில், ஆதாம் தனது சோதனையில் இருந்த போது பெற்றிருந்த அறிவைக்காட்டிலும் அதிகமாக பெற்றிருக்க வேண்டும். பாவம் என்றால் என்ன என்பதையும் அதன் தண்டனை என்ன என்பதையும் இயேசு அறிந்திருந்தார். மனுக்குலத்தின் மீட்புக்காக தேவன் செய்திருந்த ஏற்பாடுகளையும், இது புது உடன்படிக்கையின் மகாமத்தியஸ்தரும், இரட்சகரும், மீட்பரும் பாதுகாவலருமானவரால் நிறைவேற்றப்படும் என்பதையும் அறிந்திருந்தார்; தேவனுடைய பிரமாணங்கள் தேவனால் மோசேயிடம் கொடுக்கப்பட்ட பத்து கட்டளைகளில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும், அதை மற்றவர்கள் கடைபிடிக்க முடியாதவர்களாயிருக்கிறார்கள் என்பதையும் தம்மால் கடைபிடிக்க முடியும் என்பதையும் அவர் அறிந்திருந்தார். அவரது அதிசயத்தக்க பிறப்பை பற்றியும், காபிரியேல் தூதனால் சொல்லப்பட்ட செய்தியையும், அன்னா மற்றும் சிமியோன் மூலம் வந்த தீர்க்கதரிசனங்களையும் அவரது தாய் அவருக்கு சொல்லியிருந்தார். இந்த அளவான செய்திகள் அவருக்கு மிகவும் மதிப்புடையதாக இருந்திருக்கும். மகா மேசியாவைப் பற்றிய தீர்க்கதரிசனத்தையும் அவர் வந்து உலகத்தை மீட்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றியும் அவர் அறிந்திருந்தார்.

ஆனால் அவர் வேதவாக்கியங்களில் உள்ள ஆழ்ந்த கருத்துகளில் மட்டும் குறைவுபட்டிருந்தார். வேதாகமத்தில் சில குழப்பங்களை அவர் கண்டார். அவர் பரிசுத்த ஆவியை பெறாதிருந்தபோது, விழுந்துபோன இனத்தைக் காட்டிலும் அவர் அதிக தகுதியுள்ளவராக இருந்தார். ஆனால் அப்போஸ்தலர் கூறுகிறதாவது: “ஜென்ம சுபாவமான மனுஷனோ தேவனுடைய ஆவிக்குரியவைகளை ஏற்றுக் கொள்ளான். . . . அவைகள் ஆவிக்கேற்ற பிரகாரமாக ஆராய்ந்து நிதானிக்கப்படுகிறவைகளானதால், அவைகளை அறியவுமாட்டான்.” (1 கொரிந்தியர் 2:14) இயேசு பரிசுத்த ஆவியை பெறாதிருந்ததால் தீர்க்கதரிசனங்களையும் பிரமாணங்களின் வகையையும் அறியாதிருந்தார்.

நமது கர்த்தர் ஞானஸ்நானம் பெற்று தமது சீஷர்களை தம்முடன் சேர்த்துக் கொள்ளும்வரை, போதிக்க துவங்கவில்லை. பரலோக ராஜ்யம் சமீபமாயிருந்தது என்பதையும், இஸ்ரயேல் தேவனுடன் நெருங்க முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்பதையும் ராஜ்யம் வெளிப்படுத்தப்படும்போது அதற்கு ஆயத்தமாயிருக்க வேண்டும் என்பதையும் புரிந்து கொள்ளாமலேயே அவர்கள் (சீஷர்கள்) அறிவிக்க வேண்டியவர்களாயிருந்தார்கள். அவர்கள் பிசாசுகளை துரத்துவதற்கு நமது கர்த்தர் தமது வல்லமையை அவர்கள் மேல் வைத்தார். ஏனெனில் பெந்தெகொஸ்தே நாள் வரை அவர்கள் பரிசுத்த ஆவியின் வல்லமையை பெறவில்லை.

அதேபோல, தற்போது, பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெநிப்பிக்கப்படுவதற்கான நிபந்தனைகளின் கீழ் முழுமையாக அர்ப்பணிப்பதற்கு முன்

கிறிஸ்துவின் சபையில் மூப்பராக, போதகராக ஆவதற்கு யாரும் தகுதியை பெறுவதில்லை என்பதை நாம் காண்கிறோம். நமது கர்த்தரின் அர்ப்பணிப்பை ஜனங்கள் தெளிவாக அறிந்திருந்தார்கள். நமது கர்த்தர் யோர்தானில் பரிசுத்த ஆவியின் ஜெநிப்பித்தலை பெற்ற போது, அவரும் யோவான் ஸ்நானனும் பரிசுத்த ஆவி இறங்கி வருவதை பார்த்தார்கள்; யேகோவாவின் சாட்சியத்தைக் கேட்டார்கள். அதன் பிறகு யோவான் ஸ்நானன், "கண்டு, சாட்சியாக சொன்னேன்" என்றார். திரளான ஜனங்கள் அதை பார்த்து, கேட்டிருந்தால், இயேசு தேவனால் அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டவர் என்பதற்கு இவர் சாட்சி கூற வேண்டிய அவசியமிருந்திருக்காது. (யோவான் 1:32-34)

ஆவியின் ஜெநிப்பித்தலுக்கு பிறகு அவரது மனதின் பிரகாசம்

இயேசு தமது ஞானஸ்நானத்திற்கு பிறகு, தமது சொந்த நிலைமையிலும், பிதாவுடனான அவரது உறவிலும், ஆவிக்குரிய காரியங்களிலும் பெரும் மாற்றம் அடைந்தார். அந்த சமயத்தில் பரிசுத்த ஆவி இயேசுவின் மேல் இறங்கி வருகிறதை யோவான் ஸ்நானன் பார்த்தபோது, நாம் வாசிக்கிறதாவது: "வானம் அவருக்கு திறக்கப்பட்டது." (மத்தேயு 3:16) "வானம்" என்று சொல்லும்போது வானத்திற்கு மேலேயுள்ளவைகளின் தூரதிருஷ்ட கண்ணாடியின் காட்சி இயேசுவுக்கு திறக்கப்பட்டது என்று பொருளல்ல, மேலானவைகள் அவருக்கு திறக்கப்பட்டன என்று பொருள்; சுபாவ மனுஷன் பெற முடியாததைப் பெற்றார். ஒரு மனிதன் எந்த அளவுக்கு பூரணனாக இருந்தாலும், ஆவிக்குரிய காரியங்களை அவன் பெற முடியாது. பரிசுத்த பவுல் கூறுகிறதாவது: "ஜென்ம சுபாவமான மனுஷனோ தேவனுடைய ஆவிக்குரியவைகளை ஏற்றுக்கொள்ளான். அவைகள் அவனுக்குப் பைத்தியமாக (அர்த்தமற்றதாக) தோன்றும்; அவைகள் ஆவிக்கேற்ற பிரகாரமாக ஆராய்ந்து நிதானிக்கப்படுகிறவைகளானதால், அவைகளை அறியவுமாட்டான்." (1 கொரிந்தியர் 2:14)

நமது கர்த்தர் பரிசுத்த ஆவியை பெற்றபொழுது, அவரது மூளையில் ஒரு பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கும் என்று நாம் யூகிக்கிறோம். அது அவர் மனித சுபாவத்திற்கு முன்னிருந்த நிலைமையைப் பற்றிய ஞாபகங்களை கொடுத்திருக்கும். இல்லையென்றால் சுபாவ மனித மூளை அதை பெறமுடியாது. சுபாவ மனுஷனில் ஒவ்வொரு நினைவும் மூளையில் பதிவு செய்யப்படுகிறது. மனித சுபாவத்திற்கு வருவதற்கு முன் பெற்றிருந்த நினைவுகளும் அறிவும் எப்படி நமது கர்த்தரின் மூளையில் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கும் என்பதை நாம் காணக்கூடும். நமது கர்த்தரின் ஆவியின் ஜெநிப்பித்தலின் அந்த கணத்திலிருந்து, பரம காரியங்களைக் குறித்த விசேஷித்த அறிவை அவர் பெற்றார் என்று நாம் விசுவாசிக்கிறோம்.

முப்பது வருட காலமாக தம்மை எதற்காக தயார்படுத்தியிருந்தாரோ அந்த ஊழியத்தை ஆரம்பிக்காமல் அவர் வனாந்தரத்திற்கு சென்று நாற்பது நாட்களாக வேத வாக்கியங்களை ஆராய்ந்தார். அவர் முன்னரே இந்த வேதவாக்கியங்களை சிந்திக்க எத்தனையோ நாற்பது நாட்களை பெற்றிருந்தார். தமது அர்ப்பணத்திற்கு முன்னர் அதே புரிந்துகொள்ளும் சக்தியை பெற்றிருந்திருப்பாரானால், அந்த நாற்பது நாட்கள் ஆராய்வதற்கு தேவைப்பட்டிருக்காது. அதை அவர் ஊழியத்திற்கு பயன்படுத்தியிருப்பார். அவர் மனித சுபாவத்திலிருந்த அவரது அனைத்து வருடங்களும் இப்படிப்பட்ட அறியும் சக்தியை அவருக்கு கொடுத்திருக்காது. இந்த அறியும் சக்தியை அவர் ஞானஸ்நானத்திற்கு பிறகு அவர் பெற்ற இந்த மனதின் ஒளியூட்டுதல் மூலம் பெற்றார் என்பது தெளிவாகிறது. அவரது ஊழியத்தின் முழு நோக்கத்தையும் மதிப்பையும், மேசியாவைப்பற்றி வேத வாக்கியங்களில் எழுதப்பட்ட ஒவ்வொன்றையும் அவர் பெற ஆரம்பித்தார்.

அவர் பிரமாணங்களையும், தீர்க்கதரிசிகளையும் ஆராய்ந்ததால் இந்த ஒளியூட்டுதலின் வெளிச்சத்தில் பலியின் உடன்படிக்கையின் நிபந்தனைகளை அவர் பார்த்தார். பல்வேறு முன்னடையாளங்களில் இதுவரை மறைந்துள்ள அர்த்தங்களை பார்த்தார். மேசியா ஆளுகை செய்தால், அது நீதி மற்றும் தேவன் பேரில் உள்ள விசுவாசத்தின் ஒரு வெளிப்படுத்தலின் மூலமாக இருக்கும் என்பதை அவர் பார்க்க ஆரம்பித்தார். அவர் ஒளியூட்டப்பட்டவுடன், துன்பப்படுவதற்குரிய காரியங்களையும் பார்த்து அதன் மூலம் பிறகு அவர் கீழ்ப்படிதலின் அர்த்தத்தை முழு அளவில் கற்றுக்கொண்டார். இப்படியாக அவருக்கு மிகவும் சக்தி வாய்ந்ததாயிருந்த ஒளியூட்டுதலை அவர் பெற்றார். அதேபோல நமக்கும் அது ஒரு பெரிய ஒளியூட்டுதலாக, நமது அழைப்பின் நிபந்தனைகளைக் காணும்படியாக இருக்கிறது. மேலும் அவருடன் ஆளுகை செய்ய வேண்டும் என்றால் அவரது அடிச் சுவட்டில் நடக்க வேண்டும் என்பதையும் காணும்படி செய்கிறது. தேவனால் போதிக்கப்படுகிறவர்களுக்கு வேத வாக்கியங்கள் அறிவு புகட்டும் சக்தியாக செயல்படுகிறது. பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெநிப்பிக்கப்பட்டவர்கள் மட்டுமே தேவனுடைய வசனத்தின் உண்மையான ஆழத்தை புரிந்துகொள்ள முடியும்.

நமது கர்த்தர் அர்ப்பணத்திற்குள் நுழைந்த பொழுது, பாவ நிவாரண நாளின் பலிகள், புத்தகத்தில் எழுதப்பட்டிருந்த அனைத்து காரியங்கள் மற்றும் செய்யும்படி அவர் உடன்படிக்கை பண்ணியிருந்த காரியங்களின் அர்த்தங்களை மனக்குழப்பத்துடனே பார்த்தார். "புத்தகங்களில் எழுதப்பட்டுள்ளவைகளை" செய்யும்படி அவர் முன்னரே உறுதியெடுத்திருந்தார். ஆனால், இப்பொழுது அவர், இதன் உண்மையான அர்த்தம் மரணம், சிலுவை மரணம் இவற்றின் உண்மையான அர்த்தம் என்ன என்பதை கண்டுகொண்டிருந்தார்!

ஆவிக்குரிய பிறப்பிற்கு பிறகு அவரது அதிகமான ஒளியூட்டுதல்

நமது கர்த்தர் மரித்தோரிலிருந்து ஆவியின் ஜீவியாக உயிர்த்தெழுப்பப்பட்ட போது அதிசயத்தக்க காரியம் நடந்திருக்க வேண்டும் என்று நாம் காண்கிறோம். ஏனெனில் மறுபடியும் அவர் சுபாவ மாற்றத்தைப் பெற்றார். மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பப்பட்ட அந்த ஒருவர் ஆவியில் ஜெநிப்பிக்கப்பட்ட புது சிருஷ்டியாக இருந்தார். அவர் முன் அனுபவங்கள் ஆவிக்குரிய நிலை மற்றும் மானிட நிலை இரண்டின் அனுபவங்கள் அனைத்தையும் பெற்றிருந்தார்.

அப்படியானால், பிதாவானவர் நமது கர்த்தரை எப்படி மரித்தோரிலிருந்து ஒரு ஆவியின் ஜீவியாக எழுப்பினார்? மேலும் எப்படி இந்த

ஆவியின் ஜீவி, மாம்சத்தில் அவர் பெற்ற அனுபவங்களையும், மாம்சமாக்கப்பட்டதற்கு முன் இருந்த அனுபவங்களையும் பற்றிய அறிவைப் பெற முடிந்தது? இது தெய்வீக வல்லமையால் கொடுக்கப்பட்டது என்பதைத் தவிர, இதை புரிந்து கொள்ளுவது இயலாது என்று நாங்கள் பதில் கூறுகிறோம். எப்படிப்பட்ட கிரியை நடந்திருந்தாலும், ஆவியின் நிலையை அவர் அடைந்த பிறகு, முன்பு மாம்சத்திலும் ஆவியிலும் இருந்த அனுபவங்கள் அனைத்தும் கூட்டிச் சேர்க்கப்பட்டு அவரது சிந்தையில் தெய்வீக சக்தியால் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இல்லையென்றால் நமது கர்த்தரின் மானிட அனுபவங்களும் அதற்கு முன்னிருந்த அனுபவங்களும் மதிப்பில்லாததாக இருக்கும்.

இதைப் போலவே சபைக்கும் இருக்கும் என்று நாம் பார்க்கிறோம். நாமும் கரு நிலையில் ஆவியின் ஜீவியாக இருக்கிறோம். நாம் அவருக்கு ஒப்பாக உயிர்த்தெழுதலில் எழுப்பப்படும் போது நமக்கு மாம்சீக மூளை இருக்காது. ஆகையால், தற்கால அனைத்து அனுபவங்களையும் ஞாபகத்தில் பெறுவதற்கு தெய்வீக சக்தியை நாம் சார்ந்து இருப்போம். “மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலும் அப்படியே இருக்கும். அழிவுள்ளதாய் விதைக்கப்படும், அழிவில்லாததாய் எழுந்திருக்கும். கனவீனமுள்ளதாய் விதைக்கப்படும், மகிமையுள்ளதாய் எழுந்திருக்கும்; பலவீனமுள்ளதாய் விதைக்கப்படும், பலமுள்ளதாய் எழுந்திருக்கும். ஜென்ம சரீரம் விதைக்கப்படும், ஆவிக்குரிய சரீரம் எழுந்திருக்கும்; ஜென்ம சரீரமுமுண்டு, ஆவிக்குரிய சரீரமுமுண்டு.” (1 கொரிந்தியர் 15:42-44) ஆகையால் இதை படிக்கும்போது, தெய்வீக சக்தி, தற்கால ஆசீர்வாதமான அனுபவங்கள் அனைத்தையும் இந்த ஆவியின் சரீரத்தில் பதிய வைக்கும் என்று நாம் நினைக்கிறோம். இதனால் இந்த அனுபவங்கள் கனியற்றதாக இல்லாமலும், நமக்கு நன்மை பயக்கக்கூடியதாகவும் இருக்கும். இன்னும் புது உடன்படிக்கையின் வேலைகளை செய்யவும். தெய்வீக வேலையை இன்றும் திறமையாக செய்யவும் அதிக தகுதியுள்ளவர்களாக்கும் என்று நினைக்கிறோம்.

நமது கர்த்தர் “யேகோவாவின் மகிமையின் பிரகாசமாக”இருக்கிறார்

நமது கர்த்தர் மனிதனாக வருவதற்கு முன்னதாக பூரணராக, உண்மையுள்ளவராக, விசுவாசமுள்ளவராக காணப்படாவிட்டால், மனிதனை மீட்பதற்கு மனிதனாகும் ஒரு சிறப்புரிமையை அவர் பெற்றிருக்க முடியாது. அவர் தமது குணலட்சணத்தில் சரிபடுத்துவதற்கான எந்தவித குறைவையும் காண்பிக்கவில்லை. ஆகையால் அவர் குணலட்சணத்தில் பூரணத்தை அடைவதற்கு எந்தவித அனுபவத்தின் உதவியும் தேவையில்லை. மனிதனாக அவரது அனுபவங்கள் மிகவும் பாதகமான சூழ்நிலைகளில் அவரது உண்மைத்தன்மையையும் கீழ்ப்படிதலையும் சோதிப்பதற்காக கொடுக்கப்பட்டன.

நமது கர்த்தர் தாம் முன்னிருந்த எல்லா நிலைகளிலும் உண்மையுள்ளவராக இருந்தார். அவர் ஒரு மனிதனாக உண்மையுள்ளவராக இருந்தார். அவர் தெய்வீக சுபாவத்திற்கான மகிமையை பெற்ற பிறகும் உண்மையுள்ளவராக இருக்கிறார். ஆகையால் அவரது மூன்று நிலைகளின் அனுபவங்களும் அவரது குணலட்சணம் மிகவும் உயர்த்த நிலையில் இருந்தது என்பதை விளக்குவதாக இருந்தது என்றும் அவர் “யேகோவாவின் தற்சொரூபமாக” இருந்தார் என்றும் கூறி முடிக்கிறோம்.